



רע"פ 3456/16 - פלונית נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3456/16

לפני:
המבקשת:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
פלונית

נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה מיום 31.3.2016 בע"פ 31977-01-16
שניתן על ידי כבוד השופטים: י' גריל - שופט בכיר, כ'
סעב וא' לוי

בשם המבקשת:
עו"ד רואי מלינגר

בשם המשיבה:
עו"ד דגנית כהן-ויליאמס

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים י' גריל, כ' סעב ו-א' לוי) בע"פ 31977-01-16 מיום 31.3.2016, במסגרתו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (השופט י' אבירם) בת"פ 46800-02-14 מיום 23.12.2015.

2. המבקשת הורשעה, על יסוד הודאתה, בביצוע שתי עבירות של גניבה בידי עובד (התיק העיקרי); עבירה של



גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב זה (התיק המצורף הראשון); ובעבירת התפרצות לדירה בכוונה לגנוב וכן בשתי עבירות של גניבה (התיק המצורף השני). כלל העבירות בוצעו בין חודש דצמבר 2013 לבין חודש מאי 2014, כלפי חמש מתלוננות אשר טופלו על ידי המבקשת, בהיותה עובדת מטעם חברת סיעוד. בגין עבירות אלה, המבקשת נידונה ל-6 חודשי מאסר שירוצו על דרך של עבודות שירות באגודה לשיקום תעסוקתי; 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור אחת או יותר מבין העבירות בהן הורשעה; צו פיקוח של שירות המבחן למשך 12 חודשים; התחייבות עצמית בסך 5,000 ש"ח; ותשלום פיצויים בסך כולל של 13,500 ש"ח.

3. המשיבה ערערה על קלות העונש לבית המשפט המחוזי, אשר קיבל את הערעור והעמיד את עונשה של המבקשת על 9 חודשי מאסר בפועל, וכן חייבה בתשלום פיצוי נוסף בסך 3,500 ש"ח. יתר רכיבי גזר הדין שקבע בית משפט השלום נשארו בעינם. בפסק דינו, בית המשפט המחוזי עמד על כך שגזר דינו של בית משפט השלום אינו נותן ביטוי הולם לחובה המוסרית והחוקית להגן על אוכלוסיית הקשישים, על רכושם ועל ביטחונם האישי, כמו גם למשמעות הפגיעה בערכים החברתיים עת עסקינן בעבירות שבוצעו כלפי חסרי ישע, ובידי מי שהיה אמון על טיפולם. עוד הדגיש בית המשפט המחוזי כי מעשים מעין אלו הם בזויים ומעוררים שאט נפש, באשר המבקשת ניצלה את האמון שניתן בה עת ביצעה את העבירות. בנוסף, בית המשפט המחוזי ציין, מבלי להקל ראש בנסיבותיה האישיות של המבקשת ומצבה הנפשי, כי אין בהן כדי להצדיק הימנעות מהטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. לבסוף, בית המשפט המחוזי העלה תמיהתו ביחס לעובדה שהמבקשת שובצה לעבודות שירות בבית אבות, אשר מהווה מסגרת שנועדה לטפל באוכלוסיית קשישים - אותה אוכלוסייה כלפיה ביצעה המבקשת את עבירותיה.

4. בבקשה שלפניי, המבקשת עותרת מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. ראשית, המבקשת טוענת כי לא היה נכון להרשיעה בעבירה של גניבה בידי עובד, וזאת משום שהעובדות בהן הודתה במסגרת כתב האישום המתוקן אינן יכולות להקים עבירה זו, אלא עבירת גניבה רגילה. על כן, לשיטתה, בקשתה חורגת מעניינה הפרטי ומעלה שאלה עקרונית - והיא, כיצד ניתן להרשיע אדם בעבירה שלא עולה מן העובדות בהן הודה. לחילופין, המבקשת גורסת כי יש להיעתר לבקשתה משיקולי צדק, מאחר ונעשה בעניינה עיוות דין ממשי עת גזר בית המשפט המחוזי גזירה שווה מפסקי דין אשר נסיבותיהם חמורים בהרבה מנסיבות המקרה דנן; וכן משום שבפסק דינו של בית המשפט המחוזי נפלו מספר טעויות נוספות. המבקשת מוסיפה וטוענת כי נסיבותיה האישיות מעלות סוגיה אנושית-מצפונית באופן המצדיק את קבלת בקשת רשות הערעור.

5. לאחר שעינתי בגזר דינו של בית משפט השלום, בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ובבקשתה של המבקשת, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. לא שוכנעתי כי מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מההלכה הנוהגת, לפיה אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)) או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). נחה דעתי כי במקרה שלפניי, חרף האצטלה העקרונית שהמבקשת מנסה לעטות מעל בקשתה, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה. עניינה של הבקשה הוא בעניינה הפרטני של המבקשת, ובניגוד לעמדתה, מצאתי כי העונש שהשיתה עליה ערכאת הערעור הוא ראוי, ומאזן היטב בין מכלול נסיבות העניין, ובכללם חומרתם הרבה של מעשיה לצד נסיבותיה האישיות הקשות. עוד יוער בעניין זה, כי הלכה היא שטענות אודות חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015); רע"פ 2136/14 מוסא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2014)). כאמור, סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.



6. סוף דבר, הבקשה נדחית. על המבקשת להתייצב לתחילת ריצוי עונשה בבימ"ר קישון ביום 6.6.2016 לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על המבקשת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, ט' באייר התשע"ו (17.5.2016).

ש ו פ ט